

בו-פיפ הקטנה

~1900

M^cLOUGHLIN BRO'S N.Y.

בו-פיפ הקטנה איבדה את כבשים שלה
ולא ידעה איפה לחפש אותם.
"עזבי אותם, הם יחזרו כבר הביתה
ויביאו את זנבותיהם אתם!"

כך מספר שיר ילדים אנגלי
מראשית המאה הקודמת.

בו-פיפ הייתה ילדה קטנה ונחמדה. לחייה היו ורודות כמו אפרסק בשל וקולה נשמע כמו פעמון כסף. אך למרות שהייתה גם טובה כפי שהייתה יפה, הרי לא הכל התנהל לה יפה. ופעם, כאשר הכבשים שלה נאבדו, היא דאגה מאוד. וכך זה קרה. ערב קיצי אחד, כאשר השמש התכוננה כבר לשקוע, בו-פיפ הייתה כבר עייפה. היה עליה לקום מוקדם למחרת בבוקר. בינתיים התיישבה על מדרון מכוסה בדשא עם פרחי בר אחדים ומהר מאוד נרדמה. האיל המוביל של הצאן שלה היה טיפש ועקשן גדול. אתם בוודאי יודעים שהאייל נושא פעמון על צווארו ושכל הכבשים בלהקה הולכים אחריו. אך האיל של להקת בו-פיפ היה פראי מאוד ואהב לנדוד למרחקים, וכמובן כל הצאן הלך אחריו.

כשהאיל הרגיש שבו-פיפ נרדמה, הוא נעמד תחילה על רגליו האחוריות, אחר כך הסתובב במעגל תוך צלצול הפעמון שלו.

מיד גם יתר הכבשים התחילו לרקוד ולקפץ סביבו ואחרי כן הם רצו אחריו לתוך היער. הם רצו עד שהתעייפו מאוד, נעמדו והסתכלו על המנהיג שלהם בפנים מטופשות. האיל בעצמו נבוכ ולא עשה כלום אלא ניער את ראשו וצלצל בפעמון שלו, שאמר לו ברורות "תעית ביער! תעית ביער!"

כשבו-פיפ התעוררה הרגישה שהכבשים שלה נעלמו ולא ידעה מה לעשות, אבל התחילה ללכת ולחפש אותם. היא פגשה אנשים עם מעדרים ומגרפות בידיהם ושאלה אותם האם ראו את הצאן שלה. אך הם רק צחקו ממנה ואמרו "לא". אחד מהם אפילו איים שירביץ לה. היא המשיכה ללכת עד שהגיעה לפשפש שעליו ישב עורב זקן.

העורב נראה לה כל כך חכם שהיא העזה לשאול אותו האם ראה את הצאן שלה, אך הוא רק קרא "קרע! קרע!". בו-פיפ נבהלה ורצה בשדות. היא נדדה כך עד שבא הלילה והייתה כבר מאוד עייפה ורעבה. לכן שמחה כשראתה אור מרחוק. היא הלכה לכוון זה והגיעה לבקתה קטנה, אך כשעמדה לפני הדלת נבהלה שוב. הבית נראה כה חשוך וקודר שלא העזה לדפוק בדלת. היא כבר רצתה לברוח, כשפתאום נפתחה הדלת ואישה זקנה ומכוערת תפסה אותה וסחבה אותה בכוח פנימה. שם האישה הושיבה את בו-פיפ ליד בנה, צעיר מכוער, בעל פנים אדומות ושער אדום. הזקנה אמרה לבנה שהביאה לו את בו-פיפ כדי שיתחתן אתה. אך בו-פיפ, שהצעיר לא מצא חן בעיניה, חיכתה שהזקנה ובנה יירדמו וברחה משם. היא לא ידעה לאן עכשיו ללכת כשפתאום שמעה מהעץ מעל ראשה קול הקורא "הו-הו! הו-הו!"

היה זה ינשוף גדול שהתחיל לנפנף בכנפיו. בו-פיפ פחדה תחילה, אך הינשוף נראה לה ידידותי מאוד ולכן הלכה אחריו כאשר התחיל לעוף. הינשוף הוביל אותה לבית קטן שם מצאה מספיק אוכל ומשקה, ולהפתעת בו-פיפ הינשוף התחיל גם לדבר בקול אנוש. וזה מה שהוא סיפר לה:

"דעי לך נערת" אמר הינשוף "שאני נסיכה, בת מלך גדול. הייתי פעם יפה כמוך אך הזקנה מהבקתה ההיא הפכה אותי לינשוף, כי לא רציתי להתחתן עם בנה המכוער. מהפיות שביער שמעתי שפעם תעבור כאן נערה יפה, המחפשת אחרי הצאן שהלך לה לאיבוד, והיא תסייע לי לחזור לדמותי הקודמת. את היא הנערה היפה הזו ואני אוביל אותך למקום בו תמצאי את הכבשים שלך, אבל ללא זנבות שלהם.

במשך הלילה הפיות תשחקנה עם הכבשים ובבוקר הצאן כולו יקבל את זנבותיו חזרה, מלבד האיל הטיפש. את הזנב של האייל את צריכה להניף שלוש פעמים מעל ראשי, ואני אהיה שוב לנערה כמוך".

הינשוף המשיך להוביל את בו-פיפ לרחבת היער
ואמר לה לשכב ולנוח. "שני בשקט, נערת. אני
אשמור עליך" אמר.

בו-פיפ לא ידעה כמה זמן ישנה, אך בחלומה
ראתה אור בוהק ואת מלכת הפיות על תל קטן.
המלכה אמרה שצריך להעניש את הצאן שברח.
היא קראה וכל הכבשים באו לרחבה, כשעל כל
אחד מהם יושבת פייה עם זנב כבש בידה. הפיות
השתעשעו זמן מה ברכיבה על הכבשים ואחר כך
החזירו להם את הזנבות. רק את זנב האיל המוביל
הסתירה המלכה בתוך עץ חלול.
כשבו-פיפ התעוררה, ראתה את הינשוף המניף את
כנפיו לפניה, כאילו מזכיר לה מה עליה לעשות.
בו-פיפ חיפשה בעץ החלול, הוציאה את זנב האיל
והניפה אותו שלוש פעמים מעל ראשו של הינשוף,
שהפך מיד לנסיכה יפהפה.
הנסיכה נתנה לבו-פיפ בית יפה והרבה מתנות.
בו-פיפ חיה שם בנחת והצאן שלה כבר אף פעם לא
ברח ממנה.